

Phần 10

Viện mồ côi Nhân Ái, đây là nơi anh của cô làm việc sao? Liệu đây sẽ là niềm vui hay nỗi buồn khi cô bước vào.

- Anh đi với em nghen.

Minh Nhật gật đầu:

- Ừ!

Cả hai tiến vào bên trong. Đến cửa phòng, Thục Linh nghe tiếng trẻ thơ đang đọc bi bô các từ theo giọng một người lớn. Lúc xưa, cô cũng là một đứa trẻ mồ côi, cũng sống trong hoàn cảnh thiếu hụt tình thương, nhưng bù lại cô cũng có được tình thương từ những tấm lòng nhân ái của mọi người dành cho mình.

Cốc... cốc...

Sau tiếng gõ cửa thì có người bước ra, một thanh niên cao ráo có khuôn mặt hiền từ nhìn Minh Nhật và Thục Linh.

- Anh chị tìm ai?

- Cho tôi hỏi anh có phải là Thành Nhân không?

Người thanh niên gật đầu:

- Vâng là tôi.

Minh Nhật tự giới thiệu:

- Tôi là người đã tiếp nhận cuộc điện thoại của anh ngày hôm qua.

- Ồ, thế à!

Minh Nhật định giới thiệu:

- Còn đây là...

Thành Nhân cướp lời:

- Là Bối Bối của tôi.

Thục Linh quay lại giật mình:

- Anh vừa... vừa gọi gì?

Thành Nhân mỉm cười hiền hậu:

- Là Bối Bối của anh, lại đây nào, em gái.

Thục Linh hỏi nhanh:

- Vậy tên của anh là gì?

Thành Nhân nhún vai đáp:

- Là Bảo Bảo, anh của Bối Bối.

Thục Linh nghẹn ngào:

- Anh Hai, đúng là anh rồi!

Thục Linh chạy tới ôm chầm lấy Thành Nhân mà khóc rờn, bấy nhiêu năm xa cách bây giờ gặp lại biết bao nhiêu điều chưa nói.

Thành Nhân diu Thục Linh ra băng ghế đá ân cần quan tâm:

- Em sống như thế nào trong thời gian qua?

Thục Linh lau nước mắt nói trong tiếng nấc:

- Em sống ở cô nhi viện. Lúc anh ra đi, sau đó em được người ta nhận nuôi rồi lưu lạc đến bây giờ.

Thục Linh lại nói tiếp:

- Sao lúc đó anh bỏ rơi em không về rước em như đã hứa?

Thành Nhân vuốt tóc em gái, giọng buồn buồn:

- Lúc đó anh ra đi thì gặp phải bệnh sốt mấy ngày liền, khi chữa hết bệnh, anh đi tìm em nhưng không gặp.

- Vậy mà em cứ ngỡ là anh bỏ đi rồi không quay lại tìm em.

Thành Nhân vuốt tóc em gái:

- Khờ quá! Làm sao anh có thể bỏ em được. Anh làm việc trong cô nhi viện là mong có ý định tìm lại em, nhưng tìm hoài trong vô vọng.

Chợt nhớ đến Minh Nhật, Thành Nhân hỏi:

- Cậu này là gì của em?

Thục Linh rụt rè đáp:

- Dạ... là bạn.

- Là bạn à! Xem ra không giống rồi đó.

Thục Linh im lặng không nói gì, cô tận hưởng cảm giác vừa tìm được người thân.

- Honey!

Từ phía đằng xe có tiếng gọi vang vọng, Thành Nhân mỉm cười bước tới phía trước.

- Ở đây nè!

- Ôi! Honey, nhớ cậu quá, cho ôm cái coi.

Rồi không đợi sự đồng ý của Thành Nhân, hấn ôm chầm lấy anh. Rồi giọng hấn liền thoảng:

- Thứ cậu cần, tớ đã mua rồi nè!

Thục Linh chợt nghe giọng nói này sao nghe quen quá. Cuối cùng, cô la lớn:

- Khánh Trình.

Đang nói liền thoáng, Khánh Trình chợt quay lại:

- Thục Linh! Sao em lại có mặt ở đây?

Thục Linh mỉm cười đáp:

- Em đến thăm anh Hai.

- Ủa! Anh Hai em đâu?

Thục Linh chỉ tay về hướng Thành Nhân:

- Đó, anh em đó.

Khánh Trình ngạc nhiên:

- Ô! Là cậu đó sao. Nè ! Giấu em gái kĩ quá, tới giờ mới cho biết mặt.

Thành Nhân phân bua:

- Mình vừa tìm được em gái thôi mà. Lúc trước có đâu mà giới thiệu cho cậu.

Khánh Trình mau mắn:

- Vậy tớ làm em rể cậu nha! Được không?

Thành Nhân nghiêm mặt đáp:

- Nhưng có người xung phong trước cậu rồi.

Khánh Trình giật mình hỏi:

- Ai mà hay vậy? Cậu chỉ mặt cho tớ xem coi.

- Là tôi nè! Cậu xem đi!

Khánh Trình khịt mũi, nhìn Minh Nhật:

- Cậu nhanh thật đó.

- Chẳng lẽ lại chậm hơn cậu.

Khánh Trình dứ dứ nắm tay trước mặt:

- Tôi chưa tính sổ cậu chuyện hôm đó. Sao cậu không chọn người khác mà nhắm tôi cậu chọn?

Minh Nhật nháy mắt:

- Vì tôi thích cậu.

- Hừ! Cậu đã hại tôi phải khổ sở suốt thời gian đó, tất cả các cô gái nhìn thấy tôi đều tránh như tránh tà. Cậu có biết lúc đó tôi chỉ muốn ăn tươi nuốt sống cậu không?

- Vậy thì cậu đã tích đức được rất nhiều người rồi đó, suốt khoảng thời gian đó không có cô nào khổ vì cậu. Cảm ơn tôi đi.

- Ủ. Cảm ơn cậu.

Vừa nói lời cảm ơn, Khánh Trình vừa hích cùi chỏ vào Minh Nhật khiến anh bị đau. Tức quá, Minh Nhật ví Khánh Trình chạy vòng vòng để trả thù.

Khánh Trình la to:

- Thục Linh ơi, cứu anh với!

Thục Linh cười thành tiếng khi thấy Khánh Trình làm những động tác lêu lêu Minh Nhật.

Trong nụ cười có mấy ai hiểu được rằng ở phía xa kia có một người đang ngậm ngùi nhìn mọi người trong buổi tiệc.

Đức Long đưa số giấy tờ còn thiếu cho Thành Nhân.

- Đây là hồ sơ còn thiếu, bây giờ thì không có ai có thể cướp lấy ngôi nhà này của anh và bọn nhỏ.

Thành Nhân thắc mắc:

- Tại sao anh lại giúp tôi và bọn trẻ?

Đức Long cười buồn:

- Không có gì cả, anh cũng đã giúp tôi rồi còn gì.

- Nhưng tôi ngại lắm, việc tôi giúp anh có thể tạo nên niềm vui cho chính mình. Còn anh giúp tôi thì phải đánh đổi rất nhiều thứ, liệu bọn chúng có tha cho anh không?

- Anh đừng lo tôi biết tự lo cho mình mà. Thôi, tôi đi đây.

Cái dáng đi cô đơn lẻ loi của Đức Long làm Thành Nhân xao động. Có lẽ đến lúc nào đó anh ta sẽ không còn mang dáng dấp của nỗi cô đơn nữa.

- Anh Hai...

Tiếng Thục Linh gọi to làm Thành Nhân phải giật mình, quay lại mỉm cười với cô, anh nói:

- Bối Bối tìm anh có gì không?
- Anh Hai này! Em giúp anh Hai được không?

Thành Nhân ngạc nhiên:

- Giúp chuyện gì?

Thục Linh mỉm cười giải thích:

- Là em sẽ giống như anh sẽ chăm sóc những trẻ em mồ côi.

Thành Nhân suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Cũng tốt. Điều đó giúp đỡ được rất nhiều người. Viện mồ côi của chúng ta cần thêm rất nhiều người như em để giúp đỡ các bé.

Thục Linh vui mừng:

- Thế à? Vui quá! Em sẽ rủ anh Minh Nhật tham gia và cả Yên Ninh nữa.

- Ừ.

- Bây giờ em làm được việc gì, anh Hai cứ nói đi.

- Ừm! Hay em phụ mọi người dọn dẹp phòng đọc sách giúp anh, được không. Có một số sách mới chuyển về vẫn chưa xếp ra kệ, em giúp anh nhé.

Thục Linh nhanh nhẩu:

- Xin tuân lệnh xếp.

Nói rồi, Thục Linh chạy biến đi vào trong không đợi Thành Nhân nói thêm câu nào. Cô nhí nhảnh giống như một chú chim sâu đang bắt sâu hăng say giúp mọi người.

Minh Nhật ngồi tần ngần nhìn Thục Linh lui cui dọn dẹp đồng sách vở tạp chí, anh thấy cô làm việc vất vả quá nên thấy xót trong lòng.

- Em nghỉ tay chút đi. Làm từ sáng đến giờ, bộ em là cỗ máy sao mà không biết mệt.

Thục Linh mỉm cười lấy tay quệt mồ hôi:

- Còn chút xíu nữa là xong hà, để em ráng luôn cho xong. Anh cứ ngồi nghỉ đi.

Minh Nhật nhăn mặt:

- Em làm hoài chắc xỉu luôn quá. Anh phục em luôn vì anh Hai có thể làm tốt cả mọi việc và bỏ rơi luôn cả người yêu luôn.

Thục Linh liếc nhẹ Minh Nhật:

- Đồ xấu tính, mới có chút xíu vậy mà anh cũng phân bì rồi sao.

Minh Nhật mỉm cười ôm lấy Thục Linh đặt lên ghế:

- Bây giờ anh ra lệnh nghỉ ngơi ba mươi phút rồi mới được làm tiếp, nghe rõ không.

Thục Linh mỉm cười liếc yêu Minh Nhật:

- Ai bảo anh tới đây giúp em đâu mà than, ở nhà làm công tử của anh đi, có phải sướng hơn không.

- Xi! Chứ chẳng phải em nhớ anh nên điện thoại anh tới sao.

Thục Linh dẫu môi cãi:

- Không có!

- Có mà!

- Không có!

- Anh nói có thì có, em tin vậy đi.

Thục Linh phùng má:

- Không tin.

- Hừ! Nhìn em bây giờ thấy ghét quá, phải phạt mới được.

Thục Linh dẫu môi:

- Em có làm gì đâu mà anh phạt, ăn gian hả.

Nhìn đôi môi hồng của Thục Linh, Minh Nhật chỉ muốn cắn lấy nó một cái thật đau cho nó không còn cãi lại anh nữa. Bất chợt Minh Nhật chồm tới hôn nhanh vào đôi môi hồng của Thục Linh, cô giãy nảy:

- Cái anh này ăn gian, hôn mà không xin phép.

Minh Nhật liếm môi cười đáp:

- Anh xin giấy phép lâu rồi tại em không biết đó chứ.

- Hồi nào!

Minh Nhật gãi đầu tìm từ phù hợp:

- Thì hồi... mà em hỏi làm gì, chỉ biết là có cấp giấy phép là được rồi.

Thục Linh bước xuống cầm lấy đại một quyển tập ném vào Minh Nhật:

- Hừ! Anh là đồ ba xạo, dám gạt em nè.

Minh Nhật nhảy nhồm tránh “sách bay” lia lia, chẳng may là anh đã đi dính chấu ngay một quyển sách khi lo mãi mê nhìn Thục Linh cười.

- Ui da!

Minh Nhật té phịch xuống đất nằm yên bất động. Thục Linh thôi không ném sách nữa khi thấy Minh Nhật nằm bất động không nhúc nhích. Cô vội chạy tới bên anh, lay vai gọi anh dậy:

- Anh Nhật! Anh có sao không?

Vẫn không có tiếng trả lời, chẳng lẽ lúc này Thục Linh đã ném quyển sách ngay huyết tử của anh làm anh tắt thở rồi. Nghĩ thế, sợ quá, Thục Linh đưa tay lên sờ mũi Minh Nhật xem anh có còn thở nữa không. Ôi! Hơi thở của anh đâu mất rồi. Sợ quá, Thục Linh áp tai mình xuống ngực Minh Nhật xem tim anh có còn đập nữa không.

- Anh sao rồi, dậy đi anh. Anh đừng chết mà. Hu hu...

Minh Nhật định hù Thục Linh thêm một lúc nữa, nhưng thấy cô sợ quá anh lại mềm lòng nên thôi không chọc cô nữa. Anh khẽ rên:

- Nặng quá! Chết tôi rồi!

Thục Linh nghe tiếng Minh Nhật lật đật ngồi dậy.

- Anh chưa chết hả? Ôi! Em mừng quá!

Minh Nhật lồm cồm bò dậy:

- Em chọi quyển sách vào đầu anh đau chết đi được.

- Tại anh chọc em trước mà!

Nói rồi, Thục Linh quay lại cầm đại một quyển sách nào đó mắng yêu:

- Tại mi nè! Làm anh Nhật ta đau!

Thục Linh giữ cuốn sách làm rơi ra những bức hình làm Thục Linh ngạc nhiên cầm lên xem.

- Ủa! Đây là hình anh Hai mà.

Thục Linh nhìn lại quyển sách xem đây là gì, thì ra là một quyển album gia đình. Thục Linh hí hửng tìm xem có hình mình trong đó không.

Nhưng hoàn toàn trái với dự đoán của cô, quyển album này không hề có một tấm hình nào của cô mà trong đó chỉ có hình anh Thành Nhân cùng với ba mẹ, chuyện này là như thế nào? Cô nhớ khá rõ là trong ký ức mình không hề tồn tại một người mẹ, chỉ có cha và anh trai cô thôi, cô phải tìm ra sự thật chuyện này.

- Anh Nhân ơi! Nói thật cho em biết đi. Anh không phải là anh trai em phải không?

- Ai nói với em điều đó.

Thục Linh lắc đầu buồn bã:

- Không ai nói cả mà chính tự em biết. Em đã tình cờ tìm được thứ này trong phòng sách.

Thục Linh lấy từ trong giỏ ra quyển album đưa cho Thành Nhân.

- Đây là quyển album gia đình mà trong đó không hề có bất cứ hình ảnh gì của em.

Thành Nhân lúng túng:

- Anh chưa kịp chụp vào thôi.

Thục Linh cướp lời:

- Đừng dối gạt em. Em luôn xem anh là một người anh cao quý, nên mong anh cũng hãy xem em là một cô em gái mà nói cho em biết, anh ruột của em là ai.

- Anh... anh không thể nói ra điều đó.

- Tại sao?

- Anh đã hứa là sẽ không tiết lộ bí mật đó cho một ai cả.

Thục Linh cố gắng thuyết phục:

- Em xin anh đấy, Thành Nhân, niềm mong mỏi tìm được người thân luôn ấp ủ trong em. Nếu anh đã từng có người thân thì anh sẽ hiểu cảm giác của em.

Thành Nhân nhìn thấy vẻ khẩn cầu của Thục Linh cũng xiêu lòng, anh không nỡ nhìn thấy Thục Linh phải đau khổ.

- Thôi được, em cứ tới địa chỉ này. Tới đó, tự khắc em sẽ tìm được kết quả.

Thục Linh vui mừng cầm lấy mảnh giấy đi nhanh.

...

Bước xuống xe, theo đúng địa chỉ ghi trong giấy, Thục Linh nhanh chóng tìm được ngôi nhà mình cần tìm.

Thục Linh ngỡ ngác nhìn ngôi nhà trước mắt. Ồ! Sao nó thân quen quá, hình như trong ký ức của cô có hình bóng ngôi nhà này. Đúng rồi đây chính là ngôi nhà của gia đình cô, ở cái xích đu bên cây xoài kia là chỗ mà anh em cô thường chơi và còn đây nữa, ở cánh cửa kia mỗi lần ba đi làm về đều ôm lấy cô mà hôn lên má.

Đây là ngôi nhà của cô, vậy là anh trai của cô không hề đi đâu xa cả, anh của cô vẫn còn ở đây.

Mở cửa bước vào ngôi nhà nhỏ có hàng rào trắng phía trước, Thục Linh như đang trở về thời thơ ấu.

Bên trong có người, tiếng người phụ nữ vang lên:

- Anh ơi! Anh ăn bánh mì sandwich hay bánh mì thịt nguội.

Tiếng người đàn ông vọng xuống:

- Em làm thứ gì anh cũng ăn cả.

Tiếng người phụ nữ mắng yêu:

- Anh học ở đâu ra mấy câu đó vậy, xưa nay em chưa có nghe anh nói lần nào.

- Đâu cần ai dạy, anh tự biết mà, phải không vợ yêu.

- Buông em ra nè ! Đức Long, anh xấu quá.

Thục Linh nghe rõ ràng người đàn ông đó tên Đức Long. Có lẽ nào Đức Long lại là anh trai cô? Không thể nào, không thể nào có chuyện đó xảy ra được.

Thục Linh không tin vào sự thật trước mắt mình, người anh mà bao năm cô tôn thờ lại là người đã từng bán cô cho người khác. Do xúc động mạnh nên Thục Linh cứ cắm đầu chạy, cô muốn chạy trốn khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

Két! - Tiếng thắng xe nghe ghê rợn người. Thục Linh nằm bất động bên vũng máu. Đức Long cùng Ngọc Oanh từ trong nhà chạy ra khi nghe tiếng động lạ. Ngọc Oanh kêu lên thảng thốt:

- Thục Linh!

Còn Đức Long nhìn thấy Thục Linh nằm bất động, anh chỉ kịp kêu lên một tiếng.

- Trời ơi! Em tôi!

Anh bế xốc Thục Linh lên đưa đi cấp cứu. Trên suốt cả đoạn đường đi, anh luôn cầu xin ông trời hãy cứu lấy em gái của anh, nó không có tội tình gì cả, anh bằng lòng hy sinh bản thân mình để cho em gái mình được sống vui vẻ.

Thục Linh nằm mê man trên giường bệnh, bên cạnh cô là một người anh thương cô vô bờ bến và người bạn trai tuyệt vời đã cùng cô vượt qua biết bao nỗi khó khăn.

Tiếng Minh Nhật vang lên trầm tư:

- Thục Linh! Em tỉnh dậy đi. Em đã ngủ cả tuần lễ nay rồi, em ngủ còn nhiều hơn cả anh lúc trước nữa. Dậy mà nghe anh nói nè Thục Linh.

Tiếng Đức Long vang lên thật chậm:

- Lỗi là do tôi tất cả. Nếu tôi không giấu nó mọi chuyện thì có lẽ sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Minh Nhật an ủi Đức Long, bởi anh biết một người anh thì không bao giờ muốn cho em gái mình phải chịu khổ:

- Anh về nghỉ đi, mấy hôm nay anh đã thức trắng đêm nhiều rồi.

Đức Long lắc đầu:

- Không sao, cậu về nghỉ đi, rồi chiều vào thay cho tôi. Tôi muốn tâm sự với Thục Linh một chút.

Minh Nhật tuy không muốn về nhưng cũng phải đứng dậy, anh không muốn làm phiền Đức Long tâm sự.

Còn lại một mình trong phòng, Đức Long nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay yếu ớt của Thục Linh, anh lặng lẽ tâm sự:

- Thục Linh, anh xin lỗi vì bấy lâu nay anh đã giấu em mọi chuyện. Thật sự, anh không can đảm để đối mặt cùng em. Người anh trong trí nhớ của em quá cao xa đối với thực tại, trong khi anh là một người anh lưu manh không xứng đáng với em.

Đức Long dừng lại một lúc rồi chậm chậm nói:

- Để anh kể cho em nghe một chuyện, anh không biết là lúc này em có nghe thấy những lời anh nói được không. Nếu em nghe thấy được, anh xin em hãy tỉnh lại để sống vui vẻ như lúc xưa. Em có nhìn nhận anh cũng được, không nhìn anh cũng được, anh không hề giận em đâu. Anh chỉ cầu xin em một điều hãy tỉnh lại để cuộc đời em luôn tươi hồng. Minh Nhật đang đợi em đó, nó đã thức trắng mấy hôm nay vì em. Thục Linh tỉnh lại đi em.

- *T*hả tôi ra!

Tư Hưng cười lớn khi thấy Đức Long vùng vằng khỏi tay bọn đàn em của hắn. Cậu bé này, tuy mới mười mấy tuổi đầu nhưng đã có sự kiên trì của một tên gan dạ.

- Các người là kẻ độc ác, hãy trả lại cha cho chúng tôi.

- Hừ! Thằng oắt con! Mà biết gì mà nói. Cha của mày đã thiếu nợ bọn tao quá nhiều nên mới nghĩ quần mà tự tử chứ có liên quan gì đến bọn tao.

Đôi mắt Đức Long sáng lên đầy giận dữ:

- Các người là bọn cho vay nặng lãi khét tiếng, đã dồn cha tôi vào bước đường cùng. Tôi căm thù các người.

Tư Hưng quát lên:

- Nhốt nó lại đi! Nó la lối làm ta mệt cả lỗ tai. Bỏ đói nó ba ngày rồi hãy thả ra để cho nó biết thế nào khi chọc giận Tư Hưng này.

... Anh bị bọn chúng giam trong ba ngày bỏ đói khát, anh không sợ đói mà chỉ sợ em chờ anh, mà em không về được thì em sẽ như thế nào? Tới lúc bọn chúng thả anh ra thì anh đã nhanh chóng chạy đến chỗ em đang đợi, nhưng khi tới đó thì anh đã không còn thấy em ở đó nữa.

Anh dò la tin tức của em từng ngõ cụt cho tới các cô nhi viện mà anh thấy, nhưng vẫn không thấy bóng em đâu. Tới lúc này anh đã tuyệt vọng, anh muốn trả thù cho anh nhưng không được, anh vẫn còn nhỏ quá chưa đủ sức đối đầu cùng bọn hung ác đó.

Cuối cùng, anh đã xin tham gia vào băng nhóm bọn chúng, bởi anh biết muốn đấu lại với chúng thì chỉ có cách tàn ác như chúng mới có thể trả thù. Muốn vào được băng nhóm đó không phải dễ, chúng đã đánh anh một trận sống dở chết dở, sau đó anh được tham gia băng đảng đó. Do anh là một người có ý chí sắt đá nên bọn Tư Hưng rất trọng dụng anh. Anh được hấn xem là cánh tay đắc lực. Dần dần, anh đã lấy được lòng tin từ nơi hấn. Cơ hội báo thù đã đến khi anh biết được bọn chúng tham gia một chuyến tàu buôn lậu.

Anh đã bí mật báo cho công an biết và bắt trọn ổ bọn chúng. Thù đã báo xong, anh không biết phải làm gì nên đã tìm em.

Em có nhớ anh đã cứu em trong một cơn mưa tầm tã ở cái miếu hoang không? Lúc đó anh vẫn chưa biết em là em gái của anh nên anh muốn em sống một cuộc sống đàng hoàng hơn anh nên đã bán em cho người khác để có cuộc sống sung sướng hơn. Thục Linh tất cả những gì anh làm cũng đều vì em, anh không muốn em phải sống cuộc sống bụi bặm như anh, anh muốn cuộc đời của em gái mình là những chuỗi dài màu hồng chứ không phải màu xám xịt như anh.

Câu chuyện kết thúc đã lâu nhưng dư âm của nó vẫn còn đọng mãi. Đức Long gục đầu xuống đôi bàn tay Thục Linh, anh đang khóc, từng giọt nước mắt

của anh mang bao niềm vui lẫn nỗi buồn. Vui vì anh đã trút cạn lòng mình không còn vương gánh nặng, buồn vì anh không biết là Thục Linh có tha thứ cho người anh này không.

Những ngón tay Thục Linh nhúc nhích rồi sau đó đôi mắt của cô cũng khẽ động mi rồi mở dần. Cô yếu ớt gọi:

- Anh... anh Hai...

Đức Long nghe người gọi mình, đứng bật dậy. Là Thục Linh. Ôi trời! Thục Linh đã gọi anh là anh Hai, còn sung sướng gì bằng.

Đức Long cầm lấy tay em gái:

- Thục Linh! Em tha thứ cho anh rồi ư?

Đôi mắt Thục Linh khẽ chớp cùng cái gật đầu yếu ớt.

- Ôi! Em gái của tôi.

Vừa lúc đó, Minh Nhật cũng vào tới, anh vui mừng như đứa trẻ sắp nhận được quà khi thấy nụ cười yếu ớt của Thục Linh dành cho anh.

Thục Linh thấy cuộc đời mình giờ đã hạnh phúc trọn vẹn, khi bây giờ cô có cả người anh lẫn tình yêu. Có ai được như cô trong lúc này chăng? Nếu có thì tâm trạng của họ cũng giống như Thục Linh lúc này vui mừng khôn tả.

- **M**inh Nhật chờ em với.

Tiếng Thục Linh gọi tên Minh Nhật vang dội khắp cả khoảng rừng thông. Hết chuyện, anh lại bày trò đạp xe này, mà lại còn đạp đưa nữa chứ. Mệt thật!

Bực mình, Thục Linh không thèm đạp nữa, cô thắng xe dựng chống rồi ngồi đó đợi. Thế nào Minh Nhật cũng quay lại tìm cô cho mà xem. Tối lúc đó, cô sẽ làm mặt giận cho anh năn nỉ mệt nghỉ luôn.

Mới suy nghĩ thôi mà Thục Linh đã bật cười rồi:

- Hù!

- Á! Anh này, thấy ghét, không đợi người ta mà bây giờ còn hù dọa nữa.

Minh Nhật vuốt yêu chớp mũi Thục Linh:

- Ai bảo làm mặt giận, anh hù cho hết hồn luôn.

- Hứ! Anh xấu!

Minh Nhật cười hì hì rồi vòng tay ôm lấy Thục Linh, anh chỉ đám mây trên bầu trời, hỏi Thục Linh:

- Em thấy đám mây kia như thế nào?

Thục Linh nhún vai trả lời:

- Bình thường.

- Ý anh không phải vậy. Các đám mây còn có đôi có cặp không tách rời nhau, tại sao chúng ta lại ở xa nhau thế nhỉ?

Thục Linh nói vui:

- Để chúng ta nhớ nhau nhiều hơn.

Minh Nhật chột nghiêm giọng:

- Thục Linh này!

- Gì thế anh?

- Về với anh đi nhé, anh đã đợi em lâu rồi.

Thục Linh ngất ngây trong lời cầu hôn hết sức nhẹ nhàng nhưng chứa đầy tình cảm của Minh Nhật. Cô đỏ hồng đôi gò má e thẹn:

- Em không biết đâu, anh hỏi anh Hai em ấy.

Minh Nhật mỉm cười ôm siết người yêu nhiều hơn:

- Có lẽ bây giờ anh Hai em cũng giống như anh lúc này, đang cùng chị Ngọc Oanh ngắm hoàng hôn. Anh tin là anh Hai em sẽ đồng ý để anh rước em về dinh. Hãy chờ đợi làm bà Hoàng Minh Nhật đi, cô bé.

Thục Linh nũng nịu tựa vào bờ vai vững chắc của Minh Nhật mắng yêu:

- Ghét anh lắm... Em yêu anh.

- Anh cũng vậy.

Có lẽ giờ phút này anh Đức Long cũng đang bên cạnh chị Ngọc Oanh đưa tiễn hoàng hôn đi để đón chờ bình minh tươi sáng phía trước.

HẾT